

Arrest

nr. 223 911 van 11 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 maart 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2019, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: L. (...),

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: Gent

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel.

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.08.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft op 29.01.2019 de vragenlijst hoorrecht ontvangen van de gevangenis. Betrokkene heeft de vragenlijst hoorrecht tot op heden niet ingevuld teruggeven aan de griffie van de gevangenis. Met andere woorden, de betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij in België familie heeft. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In het administratief dossier van betrokkene zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X Artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

X Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.08.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Eveneens op 11 februari 2019, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: L. (...),

Voornaam: R. (...)

Geboortedatum: (...).1985

Geboorteplaats: Gent

Nationaliteit: Marokko

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 11.02.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod. (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

X Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.08.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft op 29.01.2019 de vragenlijst hoorrecht ontvangen van de gevangenis. Betrokkene heeft de vragenlijst hoorrecht tot op heden niet ingevuld teruggeven aan de griffie van de gevangenis. Met andere woorden, de betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij in België familie heeft. Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In het administratief dossier van betrokkene zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. De verzoekende partij voert twee middelen aan tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert zij de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheids-, de hoorplicht". Zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het middel luidt als volgt:

"1.1

Dat verweerder als reden van het bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1,1° en 3°

Vw.

Volgens verweerder verblijft verzoeker in het Rijk zonder houder te zijn van de bij art. 2 vereiste documenten

(art. 7, al. 1, 1° Vw.) en wordt zij geacht door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden (art. 7, al. 1, 3°

Vw.).

Voor wat betreft de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, verwijst verweerder

naar het art. 74/14§3, 1° en 3°: er bestaat een risico op onderduiken en de onderdaan van een derde land is

een gevaar voor de openbare orde.

1.2

Dat alvorens een beslissing te nemen aangaande verzoeker geenszins verzoeker (grondig) werd verhoord.

Dat verder verweerder eveneens in de bestreden beslissing nalaat rekening te houden met alle feiten.

Dat immers verzoeker naaste familieleden, zijn ouders (de heer B.N.L. (...) en mevrouw F.B.M.D. (...)) en drie broers (M. (...), I. (...) en S. (...)), in België wonen en de Belgische nationaliteit hebben (cf. stuk 2).

Dat geenszins door verweerder een grondig voorafgaand onderzoek en een grondig verhoor van verzoeker is gebeurd alvorens verzoeker op 11 februari 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Dat verweerder evenmin nalaat te motiveren waarom met verzoekers leven sinds zijn geboorte en zijn naaste familie in België geen rekening dient te worden gehouden.

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, en van een manifeste beoordelingsfout."

In een tweede middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing voert zij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

"2.1

Dat uit de bestreden beslissing blijkt of verzoeker niet voorafgaandelijk werd gehoord aangaande zijn familie- en gezinsleven in België, zijn gezondheidstoestand en zijn vrees een reëel risico te lopen bij een terugkeer naar het land, waarvan hij de nationaliteit heeft, op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M.,

waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en het hoorrecht.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker de vragenlijst hoorrecht tot op heden niet ingevuld teruggeven heeft aan de griffie van de gevangenis.

Dat derhalve verweerder zelf in zijn beslissing uitdrukkelijk toegeeft dat verzoeker voorafgaand door hem niet gehoord werd nu verzoeker "de vragenlijst hoorrecht tot op heden niet ingevuld teruggeven heeft aan de griffie van de gevangenis".

Het is echter aan verweerder die de nodige stappen dient te verrichten om de vragenlijst bij een gevangene

terug op te vragen.

Het is verweerder immers die, alvorens een beslissing te nemen, de zorgvuldigheidsverplichting dient te respecteren en een grondig voorafgaand onderzoek dient in te stellen.

Minstens dient verweerder te bewijzen dat hij de nodige stappen effectief heeft gezet om de ingevulde vragenlijst van een gevangene terug te ontvangen.

De vaststelling dat verzoeker op 29.01.2019 een vragenlijst hoorplicht zou hebben ontvangen en dat verweerder tot op heden geen ingevulde vragenlijst heeft ontvangen kan geenszins beschouwd worden als gegronde redenen om verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, om op die manier te worden gescheiden van zijn naaste familieleden terwijl een voorafgaand grondig verhoor toch probleemloos kon plaatsvinden/verweerder inspanningen kon leveren om de vragenlijst hoorplicht terug te ontvangen.

2.2

Dat voorts verweerder geenszins geen onderzoek heeft verricht naar de veiligheidssituatie voor verzoeker, die in België diverse strafrechtelijke veroordelingen heeft opgelopen, bij een terugkeer naar Marokko.

Dat verweerder echter heeft nagelaten verzoekers vrees dat hij bij een terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit heeft, Marokko, een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met art. 3 E.V.R.M. voorafgaandelijk grondig te onderzoeken minstens alvorens een beslissing te nemen verzoeker grondig dienaangaande te verhoren.

Dat verzoeker, met strafrechtelijk verleden, een reëel risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Marokko, het land waarvan hij de nationaliteit heeft.

2.2

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoeker.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel¹.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt².

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoekers recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat nergens in het bevel om het grondgebied te verlaten een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België, met name zijn geboorte en onafgebroken verblijf sedert 2001 in België, waar zijn ouders en broers wonen.

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat voormelde feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoeker in België en met het feit dat hij geen enkele band heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft, nu hij in België geboren, opgegroeid, gewerkt en een naaste familie heeft.

Verweerder toont ook niet aan dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, in casu het land van zijn nationaliteit.

Verzoeker heeft immers sedert zijn geboorte in 1985 zo goed als altijd in België gewoond, waar hij is geboren en waar ook zijn naaste familieleden wonen.

Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker, mede gelet op zijn strafrechtelijk verleden, effectief toegang zou kunnen krijgen tot een ander land waar hij zijn privé- en gezinsleven kan voortzetten.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoeker vereist is, zeker nu niet vaststaat dat verzoeker daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn land van oorsprong, in casu land van zijn nationaliteit.

Verweerder verwijst als gevaar voor de openbare orde naar de twee correctionele veroordelingen.

Op 20.08.2015 werd verzoeker wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren.

Op 26.06.2018 werd verzoeker wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Strafrechtelijke veroordelingen kunnen immers op zichzelf geen reden of motivering vormen voor het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geacht wordt nog een gevaar (kunnen) vormen voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar de veroordelingen van verzoeker, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is voor de reële kans dat verzoeker in de nabije toekomst geacht te worden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verweerder kan zich, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, niet beperken tot het verwijzen naar verzoekers strafrechtelijke veroordelingen.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".³ Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)⁴ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde. Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een

wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren.

Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. In casu heeft er door verweerder geen enkele concrete belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel. De bestreden beslissing houdt dus geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en de motivering van de bestreden beslissing laat nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM. Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik. 2.3 Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen. Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig grondig diende gehoord te worden. In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.4 Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoekers (gezins- en familie)leven in België en met zijn gezondheidstoestand."

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de twee middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel, gericht tegen de bijlage 13, stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 7 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoorrecht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt niet afdoende gehoord te zijn geweest alvorens de beslissing werd genomen. Er zou geen rekening gehouden zijn met alle feiten daar zijn ouders en drie broers in België wonen en de Belgische

nationaliteit hebben. Er zou niet gemotiveerd worden waarom met zijn leven in België en met zijn familie geen rekening wordt gehouden.

In een tweede middel, gericht tegen de bijlage 13, stelt verzoeker een schending voor van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de artikelen 3 en 8 EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de motiveringsplicht, de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat uit de beslissing niet blijkt dat hij gehoord werd aangaande zijn familieleden, gezondheidstoestand en artikel 3 EVRM. In de beslissing wordt zelfs toegegeven dat hij voorafgaand aan de beslissing de vragenlijst niet heeft ingevuld. Het zou aan verwerende partij toekomen de nodige stappen te zetten om de vragenlijst bij een gevangenis terug op te vragen. De vaststelling dat hij op 29 januari 2019 de vragenlijst zou hebben ontvangen en dat de verwerende partij tot op heden geen ingevulde lijst heeft teruggekregen, kan volgens hem niet beschouwd worden als een gegronde reden om het bevel te betekenen. Er zou geen onderzoek zijn gevoerd naar de veiligheidssituatie bij een terugkeer naar Marokko, gelet op het feit dat hij strafrechtelijke veroordelingen in België heeft opgelopen. De belangenafweging zou niet op zorgvuldige wijze hebben plaatsgevonden. De verwerende partij zou niet aantonen dat hij een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan zijn herkomstland. Sedert zijn geboorte zou hij zo goed als altijd in België hebben gewoond. Er wordt niet aangetoond dat hij zijn gezinsleven en familieleden elders kan verderzetten. De Er zou geen enkel grondig onderzoek zijn gevoerd naar zijn huidige persoonlijke gedrag en evenmin naar het feit of hij actueel nog geacht kan worden een gevaar te vormen voor de openbare orde en veiligheid. Op geen enkele wijze zou een onderzoek zijn gevoerd naar de 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging'.

De verwerende partij behandelt het eerste en tweede middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten en omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker betwist het eerste motief, dat op zich dragend is om de bijlage 13 te nemen, niet.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker betwist dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en meent dat er geen afdoende rekening gehouden werd met zijn specifieke situatie.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou er in de bijlage 13 enkel melding zijn gemaakt van de door hem opgelopen veroordelingen. Er werd daarentegen gepreciseerd dat het telkenmale ging om inbreuken op de wetgeving inzake drugs en geoordeeld dat het gezien de ernst en de herhaling van die feiten, afgeleid kan worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen

schaden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat er wel degelijk sprake is van herhaling, nu hij twee maal veroordeeld werd omwille van drugfeiten.

Omtrent gepleegde drugsfeiten oordeelde het HJEU onder meer wat volgt:

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.” (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou op basis van de herhaling en de ernst van de gepleegde feiten niet overgegaan kunnen worden tot de vaststelling dat het gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. *“Bovendien impliceert in het algemeen de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging (arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 29).” (HJEU, 2 mei 2018, ECLI:EU:C:2018:296)*

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou hij niet de kans zijn geboden om zijn standpunt toe te lichten alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat hij tekende voor ontvangst voor de vragenlijst hoorrecht op 29 januari 2019, doch dat diezelfde lijst niet werd overgemaakt daar deze zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij de lijst zou hebben ingevuld.

Bovendien dient opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het HEJU, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoeker elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Hij dient aan te tonen dat hij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker beperkt zich tot de volgende elementen:

- Zijn verblijf sedert lange tijd in België en geboorte in België,
- Verblijf van zijn ouders en broers in België.

Met het opwerpen van voorgaande elementen toont verzoeker niet aan op welke wijze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben indien het bestuur op de hoogte ervan zou zijn geweest.

Vooreerst gaat verzoeker eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van verzoekers geboorte in België en van het feit dat hij hier enkele jaren heeft verbleven. Vervolgens toont verzoeker niet aan dat hij met bepaalde personen een effectief beleefd gezinsleven zou onderhouden in België nu hij meerderjarig is en het gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en meerderjarige broers en zussen niet wordt vermoed.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

M.b.t. de gevoerde belangenafweging dient opgemerkt dat erkend werd dat verzoeker in België familie heeft, doch dat nergens uit blijkt dat hij ook een effectief beleefd gezinsleven heeft dat zou vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Verzoeker weerlegt die vaststelling niet. Hij toont niet aan dat de belangenafweging niet gemaakt werd.

“Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste

belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.” (Raad van State, nr. 239.974 van 28 november 2017)

Waar verzoeker nog meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden, laat hij na aan te tonen dat er elementen zijn m.b.t. zijn gezondheidstoestand. Evenmin toont hij aan als zou er sprake zijn van minderjarige kinderen wiens belang niet in rekening werd gebracht. M.b.t. artikel 8 EVRM werd reeds supra afdoende aangetoond dat hij niet onder dit toepassingsgebied valt. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing bevat, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, geen gedwongen verwijderingsmaatregel naar Marokko. Verzoeker wordt enkel verplicht het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Het staat hem vrij al dan niet terug te keren naar zijn herkomstland.

Verzoeker beperkt zich tot het invoeren van een schending van artikel 3 EVRM, zonder aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij persoonlijk zal blootgesteld worden aan mensonwaardige behandelingen strijdig met voormelde hogere rechtsnorm. Het begin van bewijs wordt alleszins niet geleverd. In de bestreden beslissing werd omtrent artikel 3 EVRM wel degelijk gemotiveerd en verwezen naar de niet ingevulde vragenlijst hoorrecht, waarbij terecht werd geconcludeerd dat er zich in het administratief dossier geen enkele aanwijzing bevindt waaruit kan besloten worden dat verzoeker een vrees zou hebben in het kader van artikel 3 EVRM. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.”

2.1.3. Gelet op de onderlinge samenhang tussen de beide middelen die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, acht de Raad het passend in voorliggende zaak om deze beide middelen samen te bespreken.

De Raad wijst erop dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel respectievelijk gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of een verblijfstitel en dat zij door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, waarbij de verwerende partij preciseert: “De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.08.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”.

Vervolgens geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing weerslag van haar onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, stellende dat:

“Betrokkene heeft op 29.01.2019 de vragenlijst hoorrecht ontvangen van de gevangenis. Betrokkene heeft de vragenlijst hoorrecht tot op heden niet ingevuld teruggeven aan de griffie van de gevangenis. Met andere woorden, de betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij in België familie heeft. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling

met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In het administratief dossier van betrokkene zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Tenslotte motiveert de verwerende partij met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, namelijk:

"Artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken. 3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert. = [x] Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.08.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van de middelen vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde aangevoerde schendingen worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)"

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij haar niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissingen. Zij ontkent echter niet, noch weerlegt, dat haar op 29 januari door de verwerende partij een vragenlijst hoorplicht werd betekend, zoals ook blijkt uit het administratief dossier. Zij ondertekende die dag het ontvangstbewijs van deze vragenlijst en ontkent allerm minst dat haar de mogelijkheid werd geboden door middel van deze vragenlijst haar dossier toe te lichten en de verwerende partij in kennis te stellen van alle elementen die zij relevant acht. Zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota toont de verzoekende partij niet aan dat zij de vragenlijst toch zou hebben

ingevuld. Evenmin voert zij aan dat zij werd belet dit te doen of dat haar werd verhinderd de vragenlijst terug aan de verwerende partij over te maken.

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest en het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pten 82 en 83).

Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
(...)”*

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van dit artikel duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81). In de mate dat het betoog van de verzoekende partij in deze zin kan begrepen worden, wijst de Raad op het volgende.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert ook dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 38).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste

rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In voorliggende zaak wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, wat binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, omdat de beslissing het gevolg is van de tenuitvoerlegging van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is derhalve van toepassing.

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EU, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, *in casu* richtlijn 2008/115/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ptn. 35-36).

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (HvJ 26 september 2013, C-418/11, *Texdata Software*, pt. 84; HvJ 10 september 2013, *G. en R.*, C-383/13 PPU, pt. 33; HvJ 18 maart 2010, *Alassini e.a.*, C-317/08 t.e.m. C-320/08, pt. 63).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 34).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof over het hoorrecht en het stelsel van de Terugkeerrichtlijn, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 37).

Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU.

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure – in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten – een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, moet de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval nagaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, namelijk omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 40).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij niet ernstig kan betwisten dat zij een vragenlijst hoorplicht van de verwerende partij heeft ontvangen en dat zij op 29 januari 2019, dus voor het nemen van de bestreden beslissingen, het ontvangstbewijs ervan ondertekende. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naliet deze vragenlijst in te vullen en aan de verwerende partij over te maken. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Aldus liet zij op eigen initiatief na de verwerende partij in kennis te stellen van de specifieke elementen die haar dossier kenmerken toen haar de gelegenheid werd gegeven om nuttig voor haar belangen op te komen en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Zij kan niet ontkennen dat zij de gelegenheid heeft gehad haar standpunt daadwerkelijk kenbaar te maken over de redenen die de overheid ervan zouden weerhouden een terugkeerbesluit uit te vaardigen (cf. RvS 9 maart 2016, nr. 11.828). De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij van de verwerende partij kon verwachten dat zij zou aandringen op het overmaken van de ingevulde vragenlijst en toont niet aan waaruit zij afleidt dat de verwerende partij “de nodige stappen dient te verrichten om de vragenlijst bij een gevangene terug op te vragen” of dat zij dient te bewijzen dat zij dergelijke stappen heeft gezet.

Bovendien merkt de Raad op dat de verzoekende partij in het kader van haar verzoekschrift slechts aanvoert dat zij, “mocht zij zijn gehoord”, in België verblijvende ouders heeft en drie broers die allen de Belgische nationaliteit hebben. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd aangaande de aanwezigheid van familieleden op het Belgisch grondgebied – de verwerende partij was dus blijkens het administratief dossier voor het nemen van de bestreden beslissingen op de hoogte van hun aanwezigheid zodat de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat een verhoor noodzakelijk was om de verwerende partij hiervan in kennis te stellen. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij in België familie heeft. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan.”

Zoals blijkt uit hetgeen volgt toont de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aan. De verzoekende partij laat voor het overige na in haar verzoekschrift concrete elementen aan te halen die zij aan de verwerende partij zou ter kennis hebben gebracht ter gelegenheid van een gehoor, elementen waarvan de verwerende partij nog niet op de hoogte zou zijn geweest en die tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden.

In ieder geval maakt zij met haar betoog geen schending van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht aannemelijk.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan dus niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd. Ten overvloede wijst de Raad andermaal op zijn voorgaande bespreking van het middel dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft gehad om haar dossier met alle mogelijke nuttige elementen aan te vullen door middel van het invullen van de vragenlijst hoorrecht. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en moet richtlijnconform worden toegepast.

Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening moet worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij naar aanleiding van het nemen van de eerste bestreden beslissing een onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voerde en hiervan uitdrukkelijk weerslag gaf in de eerste bestreden beslissing, namelijk:

“Betrokkene heeft op 29.01.2019 de vragenlijst hoorrecht ontvangen van de gevangenis. Betrokkene heeft de vragenlijst hoorrecht tot op heden niet ingevuld teruggeven aan de griffie van de gevangenis. Met andere woorden, de betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van zijn recht om gehoord te worden voor deze beslissing. Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij in België familie heeft. Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan. In het administratief dossier van betrokkene zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Aldus ging de verwerende partij pas over tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nadat zij voorafgaandelijk reeds oordeelde over elementen genoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zouden de elementen in het kader van artikel 3 en 8 van het EVRM op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht of dat in dit verband geen enkele afweging is gebeurd (zie ook verder). De verzoekende partij toont niet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden. Zo geeft zij niet aan gezondheidsproblemen te kennen. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, waarvan zij eveneens de schending aanvoert, wijst de Raad erop dat deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij, die meerderjarig is, meent dat geen rekening werd gehouden met haar in België verblijvende ouders en broers, die allen de Belgische nationaliteit zouden hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof

voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij toont niet aan dat er tussen haar en haar ouders en broers bijkomende banden van afhankelijkheid bestaan andere dan de louter affectieve banden. Zij toont met haar betoog het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals hierboven geschetst niet aan en weerlegt evenmin de motivering hieromtrent van de eerste bestreden beslissing, waarin eveneens werd geoordeeld dat zij nalaat een dergelijk gezinsleven aan te tonen.

Waar zij aanvoert dat zij in België is geboren, dat zij hier zo goed als altijd/onafgebroken sinds 2001 zou hebben verbleven, dat zij geen enkele band zou hebben met Marokko en dat zij hier zou hebben gewerkt, wijst de Raad erop dat kan worden aangenomen dat zij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, en werkervaringen heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). De verzoekende partij laat bovendien na concrete elementen aangaande haar privéleven aan te brengen waarmee de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 3 van het EVRM, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij beperkt zich slechts tot de bewering dat zij gelet op haar strafrechtelijk verleden vreest een reëel risico te lopen op folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen bij een terugkeer naar Marokko en verwijt de verwerende partij geen onderzoek te hebben gevoerd naar de veiligheidssituatie aldaar, maar laat na deze vrees te staven met een (begin van) bewijs. Zoals hoger verduidelijkt liet zij na de vragenlijst hoorrecht die haar op 29 januari ter kennis werd gebracht ingevuld terug te bezorgen aan de verwerende partij. Desalniettemin maakte de verwerende partij een afweging in het kader van artikel 3 van het EVRM naar aanleiding van het nemen van de eerste bestreden beslissing. Hierin wordt gemotiveerd:

“In het administratief dossier van betrokkene zit verder geen enkele aanwijzing waaruit we kunnen besluiten dat betrokkene een vrees heeft in het kader van art 3 van het EVRM.”

De verzoekende partij toont niet aan met welke elementen die haar gekend waren de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij ook in het kader van haar verzoekschrift nalaat een concrete vrees in het licht van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Zij brengt geen enkel element aan dat doet

blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zij legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen hieromtrent kan staven. De verwerende partij wijst er in haar nota ook op dat de eerste bestreden beslissing de verzoekende partij overigens niet verplicht naar Marokko terug te keren, doch enkel om het Belgisch grondgebied en dat van de landen die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij voert in een volgend onderdeel van haar betoog aan dat strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden kunnen zijn voor het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij zij ingaat op de interpretatie door het Hof van Justitie over het begrip "gevaar voor de openbare orde". De Raad dient er echter op te wijzen dat, zoals hoger werd verduidelijkt, de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van twee op zichzelf determinerende motieven, namelijk enerzijds de vaststelling dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een visum of een verblijfstitel, en anderzijds de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Daargelaten de vraag of in voorliggende zaak daadwerkelijk aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden uitgereikt in toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet betwist, noch weerlegt dat zij niet in het bezit is van de vereiste documenten, zodat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden uitgereikt. De kritiek tegen één van de determinerende motieven van de bestreden beslissing volstaat niet om aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, nu het andere determinerende motief – waartegen zoals blijkt uit het voorgaande geen gegronnd middel werd aangevoerd – voldoende is om de eerste bestreden beslissing te kunnen schragen. Dit onderdeel van het betoog is dus niet dienstig.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid zoals gesteld de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). In dit geval is de verwerende partij overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing. Zij heeft hierbij niet kennelijk onredelijk gehandeld. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoekende partij in de hoofding van het tweede middel de schending inroept van het rechtszekerheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit beginsel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1, 4°, van de

vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin het geschonden geachte beginsel niet wordt toegelicht is onontvankelijk.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De middelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing zijn, voor zover onontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een eerste middel gericht tegen het inreisverbod voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt:

“1.1 Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.: « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ». Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het gezins- en familieleden van verzoeker en zijn gezondheidstoestand conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

(...)

Zoals supra reeds gesteld stelt verweerder dat verzoeker een "ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid" en verwijst diengaande in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren. Het is in casu niet duidelijk waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Dat de bestreden beslissing hierdoor ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

1.2 Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid, 2° Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden van meer dan vijf jaar "indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Dat in casu een inreisverbod voor 6 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker "een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid". Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuur optreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁶. Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat het in casu niet duidelijk is waarom verweerder heden van mening is dat de verzoeker actueel een ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel."

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel, gericht tegen het inreisverbod, stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het hoorrecht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat uit de beslissing niet blijkt of er rekening werd gehouden met de elementen omschreven in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij stelt niet gehoord te zijn geweest. Op geen enkele wijze zou een onderzoek zijn gevoerd naar de 'actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging'. Er zou geen zorgvuldig onderzoek zijn gebeurd.

In een vierde middel, gericht tegen het inreisverbod, stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Hij betoogt dat uit het inreisverbod geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden in overweging werden genomen nu hij sedert 1985 in België woont. Er zou geen onderzoek zijn gevoerd naar artikel 3 EVRM.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De verwerende partij behandelt het derde en vierde middel tezamen en heeft de eer te antwoorden dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11 §1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker betwist dat hij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden en meent dat er geen afdoende rekening gehouden werd met zijn specifieke situatie.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou er in de bijlage 13sexies enkel melding zijn gemaakt van de door hem opgelopen veroordelingen. Er werd daarentegen gepreciseerd dat het telkenmale ging om inbreuken op de wetgeving inzake drugs en geoordeeld dat het gezien de ernst en de herhaling van die feiten, afgeleid kan worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat er wel degelijk sprake is van herhaling, nu hij twee maal veroordeeld werd omwille van drugfeiten.

Omtrent gepleegde drugsfeiten oordeelde het HJEU onder meer wat volgt:

"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan." (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou op basis van de herhaling en de ernst van de gepleegde feiten niet overgegaan kunnen worden tot de vaststelling dat het gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. "Bovendien impliceert in het algemeen de vaststelling van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving in de zin van artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 weliswaar dat bij de betrokken persoon een neiging bestaat om het gedrag dat die bedreiging vormt in de toekomst te handhaven, maar het kan ook zo zijn dat het enkele feit van het gedrag in het verleden voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke

bedreiging (arrest van 27 oktober 1977, *Bouchereau*, 30/77, EU:C:1977:172, punt 29).” (HJEU, 2 mei 2018, ECLI:EU:C:2018:296)

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden als zou hij niet de kans zijn geboden om zijn standpunt toe te lichten alvorens de bestreden beslissing werd genomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat hij tekende voor ontvangst voor de vragenlijst hoorrecht op 29 januari 2019, doch dat diezelfde lijst niet werd overgemaakt daar deze zich niet in het administratief dossier bevindt. Verzoeker toont ook niet aan dat hij de lijst zou hebben ingevuld.

Bovendien dient opgemerkt dat luidens vaste rechtspraak van het HEJU, een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80). Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient verzoeker elementen naar voren te brengen op basis waarvan nagegaan kan worden of er inderdaad sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. Hij dient aan te tonen dat hij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met al dan niet vasthouding met het oog op verwijdering hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker beperkt zich tot de volgende elementen:

- Zijn verblijf sedert lange tijd in België en geboorte in België,
- Verblijf van zijn ouders en broers in België.

Met het opwerpen van voorgaande elementen toont verzoeker niet aan op welke wijze de beslissing een andere afloop had kunnen hebben indien het bestuur op de hoogte ervan zou zijn geweest.

Vooreerst gaat verzoeker eraan voorbij dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van verzoekers geboorte in België en van het feit dat hij hier enkele jaren heeft verbleven. Vervolgens toont verzoeker niet aan dat hij met bepaalde personen een effectief beleefd gezinsleven zou onderhouden in België nu hij meerderjarig is en het gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders en meerderjarige broers en zussen niet wordt vermoed.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

M.b.t. de gevoerde belangenafweging dient opgemerkt dat erkend werd dat verzoeker in België familie heeft, doch dat nergens uit blijkt dat hij ook een effectief beleefd gezinsleven heeft dat zou vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM. Verzoeker weerlegt die vaststelling niet. Hij toont niet aan dat de belangenafweging niet gemaakt werd.

“Door aan te nemen dat wat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM betreft een uitdrukkelijke motivering in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is vereist en enkel op grond van het ontbreken van dergelijke motivering, zonder nader onderzoek van het dossier, te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die verdragsbepaling. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon derhalve niet wettig besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven betreffende de door artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging in het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.” (Raad van State, nr. 239.974 van 28 november 2017)

Waar verzoeker nog meent dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd geschonden, laat hij na aan te tonen dat er elementen zijn m.b.t. zijn gezondheidstoestand. Evenmin toont hij aan als zou er sprake zijn van minderjarige kinderen wiens belang niet in rekening werd gebracht. M.b.t. artikel 8 EVRM werd reeds supra afdoende aangetoond dat hij niet onder dit toepassingsgebied valt. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

De bestreden beslissing bevat, in tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, geen gedwongen verwijderingsmaatregel naar Marokko. Verzoeker wordt enkel verplicht het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Het staat hem vrij al dan niet terug te keren naar zijn herkomstland.

Verzoeker beperkt zich tot het inroepen van een schending van artikel 3 EVRM, zonder aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij persoonlijk zal blootgesteld worden aan menonwaardige behandelingen strijdig met voormelde hogere rechtsnorm. Het begin van bewijs wordt alleszins niet geleverd. In de bestreden beslissing werd omtrent artikel 3 EVRM wel degelijk gemotiveerd en verwezen naar de niet ingevulde vragenlijst hoorrecht, waarbij terecht werd

geconcludeerd dat er zich in het administratief dossier geen enkele aanwijzing bevindt waaruit kan besloten worden dat verzoeker een vrees zou hebben in het kader van artikel 3 EVRM. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Het derde en vierde tweede middel zijn niet gegrond.”

2.2.3. De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen de tweede bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de tweede bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet – waarnaar in de tweede bestreden beslissing wordt verwezen - blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar als de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In voorliggende zaak wordt aan de verzoekende partij op grond van laatstgenoemde bepaling een inreisverbod van 6 jaar opgelegd omdat zij geacht wordt een ernstige bereiding te vormen voor de openbare orde.

De verzoekende partij betwist dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en spreekt van een kennelijke wanverhouding nu het haar niet duidelijk is waarom de verwerende partij meent dat zij actueel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zij verwijt de verwerende partij enkel te verwijzen naar haar strafrechtelijke veroordelingen zonder ook maar op enige wijze de actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging die zij zou vormen te onderzoeken.

De verzoekende partij betwist niet dat zij strafrechtelijk veroordeeld werd, namelijk op 20 augustus 2015 voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs tot een gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaar, en op 26 juni 2018 voor een inbreuk op de wetgeving inzake drugs en gewone diefstal tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 6 maanden.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11, punt 2, van de Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). Artikel 11, punt 2, van deze richtlijn stelt: *“2. De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijf jaar. De duur kan meer dan vijf jaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”* Uit zowel de nationale wetsbepaling als de Europese richtlijn volgt dus dat de duur van een inreisverbod meer dan vijf jaar kan bedragen. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. In voorliggende zaak werd toepassing gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid. In dit verband wijst de Raad erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Het bestuur dient dan ook te verantwoorden waarop haar keuze voor een inreisverbod van 6 jaar berust. Dit betekent echter niet dat de verwerende partij moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn, wordt m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* noch bij de definities in artikel 3 van de Terugkeerrichtlijn, noch elders in de Terugkeerrichtlijn is gedefinieerd. Evenmin is het begrip gedefinieerd in de vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie (hierna: het Hof) heeft in de zaak Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie (C-554/13) van 11 juni 2015 richtlijnen vastgesteld voor de interpretatie van het begrip *“gevaar voor de openbare orde”* in het kader van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn. Deze richtlijnen van het Hof hebben weliswaar betrekking op het afzien van een toekenning van een termijn voor vrijwillig vertrek, doch kunnen naar analogie worden toegepast op het aanvoeren van de openbare ordeproblematiek in de motivering van de duur van het inreisverbod. Immers blijkt uit verschillende arresten van het Hof van Justitie dat het Hof de begrippen *“openbare orde”* en *“openbare veiligheid”* op dezelfde manier tracht uit te leggen (zie oa. HvJ 10 februari 2000, C-340/97, Nazli; HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O en HvJ 15 februari 2016, C601/15 J.N. (grote kamer)).

Uit het arrest C-554/13 blijkt dat de verwerende partij, om zich wegens het bestaan van een gevaar voor de openbare orde op de uitzondering in die bepaling te kunnen beroepen, in staat is aan te tonen dat de betrokkene inderdaad een dergelijk gevaar vormt (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 46). Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering enkel gepaard kan gaan met een inreisverbod van meer dan 5 jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Dit is in tegenstelling tot artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, dat de grondslag vormt voor een bevel om het grondgebied te verlaten, tegen iemand die *“door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.”*

In dit arrest (C-554/13) wordt voor recht verklaard dat in geval van een illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, andere gegevens, zoals de aard en de ernst van dat feit, of het tijdsverloop sinds dat feit werd gepleegd van belang kunnen zijn bij de beoordeling of die derdelander een gevaar vormt voor de openbare orde. In de punten 50 en 57 van het arrest stelt het Hof dat geval per geval dient te worden beoordeeld of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar vormen voor de openbare orde van de betrokken lidstaat en dat indien niet naar behoren rekening wordt gehouden met deze persoonlijke gedragingen en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, de lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit het individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel. *“Daaruit volgt dat het enkele feit dat een derdelander wordt verdacht van het*

plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor is veroordeeld, er op zich geen rechtvaardiging voor kan vormen dat deze derdelander wordt beschouwd als een gevaar voor de openbare orde. (...) Evenwel moet worden gepreciseerd dat een lidstaat kan constateren dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde in het geval van een strafrechtelijke veroordeling, ook al is deze niet onherroepelijk, wanneer die veroordeling, samen met alle andere omstandigheden van de situatie van de betrokkene, een dergelijke constatering rechtvaardigt.” Het Hof bepaalt uitdrukkelijk in punt 60 van voormeld arrest dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak). In dit verband beklemtoont het Hof dat in het kader van een beoordeling van het begrip “gevaar voor de openbare orde” alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn. In het geval van een derdelander, die wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld, behoren bijgevolg de aard en de ernst van dat feit en het tijdsverloop sinds het plegen ervan, tot de gegevens die in dat verband relevant zijn (HvJ 11 juni 2015, nr. C-554/13, pt 60-61).

Uit de tweede bestreden beslissing moet dus blijken waarom de verwerende partij meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In voorliggende zaak wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake drugs, feit waarvoor hij op 20.08.2015 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel voor 3 jaren. De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake drugs, gewone diefstal, feiten waarvoor hij op 26.06.2018 door de correctionele rechtbank van Gent werd veroordeeld tot een niet definitieve gevangenisstraf van 6 maanden. Gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

(...)

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zwaar te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 6 jaar proportioneel.”

De verzoekende partij betoogt terecht dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In de bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde zwaar te verstoren en wordt verder louter verwezen naar de strafrechtelijke veroordelingen waarbij zij stelt dat gezien de ernst en de herhaling van de feiten kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In dit verband wijst de Raad erop dat een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan 5 jaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld. Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

In de tweede bestreden beslissing worden enkel de strafrechtelijke veroordelingen vermeld en gesteld dat *“gezien de ernst en de herhaling van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Dit voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Bovendien wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *“gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn/haar gedrag*

geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden". De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te 'kunnen' schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij in de bestreden beslissing vaststellen dat de verzoekende partij een ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. In dit verband wijst de Raad er ook op dat het niet aan de Raad toekomt om op basis van de gegevens van het dossier in het arrest te motiveren waarom de verzoekende partij al dan niet een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor fundamenteel belang van de samenleving. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Gelet op het voorgaande concludeert de Raad dat de verwerende partij onvoldoende heeft aangetoond waarom de verzoekende partij een actueel en daadwerkelijk ernstig risico vormt op de openbare orde. De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Noch wordt in de tweede bestreden beslissing duidelijk gemaakt waarom twee strafrechtelijke veroordelingen voor respectievelijk inbreuken op de drugswetgeving enerzijds en op de drugswetgeving en gewone diefstal anderzijds ervoor zorgen dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De opmerkingen in de nota van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk, noch kunnen zij de vastgestelde schending van de materiële motiveringsplicht remediëren.

Een schending van de materiële motiveringsplicht in samenlezing met artikel 74/11 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt. Het eerste middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de middelen gericht tegen de tweede bestreden beslissing niet tot een ruimere vernietiging van deze beslissing kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2019 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU